

ooghoeken, bij de slapen, liepen vriendlijk-glimlachende rimpeltjes. Om zijn hooge en rechte gestalte zat hoekig een grijs colbert van dure Engelsche stof. Een gouden horlogeketting hing over een roomkleurig vest en een zegelring sierde den ringvinger van zijn linkerhand. Hij boog en glimlachte zeer innemend.

Mijnheer Klokman was directeur der coöperatieve verbruiksvereëning tot steuning van het werk der Evangelisatie onder de Roomschen. Ploegbaas op een Hollandsche suikerfabriek, had hij het examen in godsdienstonderwijs afgelegd en was als evangelist naar België vertrokken. Te Doornik was hij in kennis gekomen met de dochter van een welgesteld kruidenier; hij trad met haar in het huwelijk en verliet, daar zij een Roomsche was, het evangelisatie-werk om bij zijn schoonvader in betrekking te treden, die uitbreiding aan zijn zaken gaf. Het huwelijk was niet gelukkig, doch eerst bij de verdeeling der erfenis volgde een breuk. Madame Klokman verdween, nam met haar dochttertje in een klooster haar intrek en bleef onvindbaar. Nu vervulde Klokman een betrekking te Brussel. Op zekeren dag zag hij met schrik zijn vrouw het vertrek binnentreden, zich aan zijne voeten werpen en schuld belijden. Ze was in de wereld sedert geruimen tijd teruggekeerd, had te Brussel — hoewel ze dit geldelijk niet noodig had — een betrekking als caissière waargenomen, en was langs vreemde wegen tot het evangelisatie-werk geleid. Ze zag hare dwalingen in, catechiseerde en kwam haren man vergeving vragen. Deze mocht noch wilde zijn Christendom verzaken, bekende zelve van schuld niet vrij te zijn, en vergaf. — Reeds was hij te Brussel in den evangelisatie-arbeid werkzaam, had vele malen in kapellen en op markten gepredikt, en daar nu tot steuning van den arbeid de coöperatieve vereëning „Help u zelf...” werd opgericht, mocht Klokman met vreugde het directeurschap aanvaarden.

Madame Klokman, die haren man steeds

gaarne drie stap voor liet gaan, was tenger van gestalte; ze droeg altijd zwart en dikwijls zij; een dunne gouden ketting liep om haren hals, tot op haar ceintuur waar haar horloge bevestigd was. Haar gelaat deed denken aan een mislukte Memlinck-Madonna: ovaal van vorm, met kleine onderkin, vlugge, soms starende oogjes waarmeê ze gaarne coquetteerde, dunne hooge brauwen, een neusje dat van-onderen iets wipte en een rechte niets-zeggende mond.

— Wilt u éven mijn schoonzuster excuseeren, vroeg Cato. Ze komt zoodadelijk.

Cato zat recht op haar stoel, zonder leunen. Ze informeerde naar Stef en Claar, en naar de meiden, en zei dat ze met veel genoegen in Brussel was — zooiets anders dan 't vrije buitenleven!

De kleine gaskroon brandde: drie waaierpitten op porseleinen kaarsen; twaalf andere kaarsen brandden niet; de kristallen guirlandetjes en de geslepen staafjes glinsterden bescheiden. Tegen de witte dubbele gangdeur kaatste onvast een lichtbaan uit den spiegel van den overkant, boven den witmarmere schoorsteenmantel.

Nauwelijks was Marie met Wim en Beppe binnen of de schel klonk voor de tweede maal. Antje klopte en zei:

— Wilt u maar binnengaan?

Dit waren Mijnheer en Mevrouw ten Hove. Men zeide Madame Klokman en Mevrouw ten Hove. Mevrouw, eene geboren Vertongen van der Pals, was op dien naam gesteld.

Mevrouw groette met luider stem.

— Heb je lang op ons gewacht, Marie? 't Is ook zoo'n end! En ten Hove heeft zoo-veel te toileeteeren, nietwaar man?

— Zeker, zei glimlachend Mijnheer ten Hove, en zonder je hulp was ik heusch niet klaargekomen.

Mevrouw ten Hove kuste Marie en bracht hierna heur geestdrift op Cato, Mijnheer en Madame Klokman en de kinderen over. Mijnheer ten Hove, met zijn fijnen witten